

uatur. Ita quod in ea re habet Romana Ecclesia, ab hæreticis, non autem ab Apostolis accepit, vt alia multa. Quamquam non diffiteor etiam post Apostolorum ætatem, vñctionem in baptismo & clinicis ægrotantibus à Patribus adhibitam fuisse. Sed id quàm rectè & legitimè fieret, quæritur, quicquid Sozom. lib. 6. cap. 29. scribat, & Manichei Christianis obiecerunt quòd defunctorum vmbas ritu & more paganorum vino & dapibus placarent, vt refert Augustinus libro 20. contra Faust. capite 4. Heracleonis autem ratio hæc fuit, quòd ita vñcti Christiani aëreas & inuisibiles potestates effugiant, 5 Denique superstitiosas Deo inuocationes peregrinis exoticisque vocabulis faciunt, maximè ad dæmones fugandos & arcendos vtilis, quod etiam hodie Papistæ retinent. Illa autem vocabula sunt hæc, quæ Epiphanius commemorat lib. 1. tom. 2. Messia, Vphara, Matsda, Melchona, Nossom, Idag, Ecpharon, Tsenoua, Iesu, Nazareni, id est, vt quidem coniiicere potui (sunt enim hæc omnia partim Hebræa, partim Syriaca verba) Vñctus & Radix, Turris, Rex, Spiritus, Sciens, discooperiens, præcipiens, Iesus Nazareus: quæ quanquã nihil nisi verum de Christo enuntient, quia tamen sine fide & verbo Dei fiunt, meritò & magicæ incantationes à patribus appellantur: & non preces, sed vt peccata grauissima esse censentur, & damnari debent.

CAP. XVII.

Ophitæ vnde dicti, & eorum erroris caput duplex hic comprehensum.

i. iii.